

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 155.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366034816/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

vilde komme tilbage. I hun fandt ikke meer Smag i det Selskab og den Underholdning, hvori hun i de sidste Aar havde glimret. Man overraskede hende ofte med forgrædte Øine, uden at hun vilde sige nogen Grund dertil, og naar hendes ungdommelige Natur yttrede sig i lunefuldt Skjemt, var det mere humoristisk end vittigt. Der skjulte sig ofte en vemodig Følelse og inderlig Medlidenhed med hende selv og Andre i hendes muntreste Indfald, og det Meste af hvad hun før, med den lidt flau fascinerende Ungdom i Omegnen, havde fundet morsomt, var nu det Eneste, som hun ret kunde have Lyst til at see i et latterligt Lys. De Bøger, hun nu helst læste, vare som oftest af en aldeles modsat Aand og Tendents, end hvad der før havde underholdt hende. Musikken elskede hun meer, end tilforn; men hun dyrkede den nu helst i Eenrum. Der kom nu Toner fra hendes Fortepiano og hendes Bryst, som med et langt friere og stærkere Udtryk, end hvad hun nogensinde yttrede med Ord, røbede en dybt bevæget Sjæl og en dæmpet tilbagestrængt Lidenskabelighed.

Der dybere Blik i hendes eget Indre og den Omhu for at udvikle den sande højere Natur i sig, som først var fremkaldt ved hendes tilbagevendte Barndomskjærlighed og i Førstningen havde knyttet sig til Ønsket om det ædiere og højere Udtryk i hendes Ansigt, som Fætter Jørgen havde savnet – denne Fremkaldelse af hvad hun kaldte sin indre Læge, Billedhugger og Maler, blev efterhaanden saa nægtig og saa frigjort fra ethvert Hensyn paa hendes ydre Skikkelse, at hun næsten aldrig meer betragtede sit Ansigt i Speilet. Hun havde endogsaa faaet en vis Gru derfor, som noget Dæmonisk og Forvildende, uagtet hun selv smilede derover, som en Levning af hendes Barndoms-Overtro. En Omstændighed var indtruffen, som uvilkaarlig bestyrkede hende i denne Forestilling. Hun havde nogle Gange troet at see et Lynglimt bagved sig, naar hun spillede sig, og hun havde troet, at det lynede, uagtet ingen Andre vilde have lagt Mærke dertil – og da havde hun altid tillige fornummet en besynderlig Sittren i de tre forreste Fingre paa hendes høire Haand. Hun havde i nogen Tid i disse Fingre følt en Smerte, der af Lægen betragtedes og behandlede som noget Rheumatisk; men Thora kunde ikke tilbageholde den Forestilling, at det maaske Konststykke, der i hendes Barndom var foretaget med disse Fingre – og som hun ikke længer kunde ansee for en Drøm eller Feberfantasi – muligens kunde staae i Forbindelse dermed, og at denne Lidelse kunde være Følgen af et Indgreb i en Naturhemmich-

hed, der laae udenfor det Tilladtes Grændser i denne vor Tilværelses Sphære. Hun havde ofte tænkt paa at besøge sin gamle Gudmoder i Skovhuset, for at tale med hende derom; men hun havde dog altid udsat dette Besøg af en uvilkaarlig Frygt for at inddrages for dybt i den Forestillingskreds om de magiske Kræfter, der engang havde havt en saa forvirrende Indflydelse paa hendes Fantasi.

Smerten i Fingrene tiltog imidlertid i høj Grad: de opsvulmede, og, efter mange mislykkede Forsøg paa at helbrede dem, erklærede Lægen en Dag, at der var Beenædder og nu tillige Koldbrand i dem, og at det var ingen Redning for hendes Liv, hvis ikke alle tre Fingre inden 24 Timer bleve afsatte.

Bekymringen var stor i Familien; men Thora fandt sig deri med en mageløs Resignation. Det var ved Påsketiden i det tredje Aar efter hendes Confirmation. Hun gik nu i sit nittende Aar, og var saavel for sin Skjønhed, som endnu mere for sin usigelige Elskværdighed og Mildhed, næsten tilbedt af Enhver, der kjendte hende. Ulykken med hendes Fingre havde vakt almindelig Deeltagelse. Alle havde villet give Raad, og der var ogsaa blevet talt om, at lade hende en saakaldet klog Kone, som ofte havde helbredet farhge og af Lægerne opgivne Beenskader, men som i de sidste Aar havde afholdt sig derfra, enten af religiøse Skrupler, som Nogle paastode, eller af Frygt for at forfølges som Qvaksalverske og mistænkes af Almuen for Hexeri og Trolddom. Hun havde aldrig taget Betaling for sine Mirakelkure og hun rostes af Alle for sit fromme Levnet. Denne kloge Kone var Thoras Gudmoder. Ved Lægens Erklæring om den nødvendige Operation, raadede man atter til at søge Hjælp hos denne Kone, og Thoras Forældre med hele Familien vilde have Bud til hende.

«Nei, nei!» – udbryd Thora heftig og bestemt, da hun hørte hvad man havde for – jeg har nu ikke seet Gudmoder i sex Aar. Som Barn havde jeg stor Giæde af hendes Eventyr, og det Indtryk, hun gjorde paa mig, den eneste Gang jeg synes, at jeg har besøgt hende, glemmer jeg aldrig. Men jeg veed, hun befatter sig ikke meer med hine hemmelighedsfulde Konster – og jeg er selv bange derfor. Lad i Guds Navn Lægen komme i Morgen tidlig og foretage det Nødvendige!»

Det var henad Aften. Thora var gaaet tilsæns og led frygteligt; men hun klagede ikke. Der var en Fred og Mildhed udbrødt over hendes Ansigt, som gav det et næsten forklaret Udtryk – og man frygtede for hendes Liv. Kort før Solnedgang holdt der en Vogn for